

Aneta Hastíková

DRUHÁ TVÁŘ

COO
BOO

Druhá tvář

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Aneta Hastíková

Druhá tvář – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DRUHÁ TVÁŘ

Pošlete své přečtené knihy dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Aneta Hastíková, 2025

Illustrations © Ondřej David, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-857-8

ISBN e-knihy 978-80-7498-953-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-954-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-952-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

DRUHÁ TVÁŘ

Aneta Hastíková

COO
BOO

PROLOG

Tam, kde zpěněné vlny vzdálených moří naráží na okrové útesy, tam, kde v písčitých zemích prorůstá lehounká zelená tráva a daleko široko není vidět hranici lesa, třpytí se vzácný klenot, Babuch. Město, které ve zlatém jiskření svých střech odráží slunce, a proto se v každou roční dobu honosí jeho svitem v ulicích. Světlé omítky vil dodávají místu život i ve chvílích, kdy zem smáčejí proudy deště. S ním pak dostává druhý dech kvetoucí flóra a Babuch se tak probouzí do svěžího rána plného barev.

Zlatý dóm je hlavním sídlem hraběte. Stavba má dvě křídla, která mezi sebou svírají centrální budovu, na níž sedí třpytivá kopule cibulovitého tvaru. A ani z ní nejde od kraje ke kraji města vidět, jak je veliké. V údolí, které se táhne od bočních svahů pod Zlatým dómem až po moře, je na stovky věží a zdobených průčelí. Perlově bílé omítky městské zástavby se jedna za druhou schovávají pod zlatými došky, jež plynou jako nekonečné řady obdělaných polí a končí až u mol ohromného přístavu.

V ulicích proudí babušský život. Lid chodí oblékán v honosně vyšíváných látkách v barvách karmínu, ostružin a kobaltu. Na prstech, krku či v uších nikomu nechybí nádherné šperky, které je hodno obdivovat. A jelikož v Babuchu nenastává období zimy, jeho střechy neprohýbají sněhové peřiny a lid na sobě nikdy nepocítil doteky štiplavého mrazu, panuje zde vždy přívětivost a veselí.

Při pozdravu se dva měšťané vzájemně pokloní a vzhlednou k obloze, aby vzdali hold nekonečnému teplu žhnoucího kotouče nad nimi. Poté už je žíznivé krky vedou do přilehlých podniků, kde ve skrytu stínu ochutnají hlt dobře vychlazeného vína té nejlepší chuti. Vína, jež voní kořením vzdálených ostrovů a teplem zdejšího podnebí.

V čele Babuchu stál v dávných časech veľkoobchodník Timofej, který budoval město ve slávě a bohatství. Když podle starých legend zavítali do města dva králové vyvolení Stvořiteli, Timofej shodil kupecký plášť, převlékl se do brnění a se zbraní v ruce bránil lid proti krutosti ohnivých národů. Tímto si vysloužil titul hraběte a stal se příslušníkem královské šlechty.

Od první chvíle, kdy začal vládnout, zde zřídil přísný patriarchát.

Synové prvního vládce se jmenovali Timofej a Alexandr. Starší Timofej převzal žezlo po otci a dále vedl Babuch ve slávě a jeho syn, jak jinak než Timofej, znovu následoval jeho poslání. Jenže zde rod zdánlivě skončil a dalšího následníka museli hledat ve vedlejší větvi bratra Alexandra. Naštěstí i tam se našel vhodný Timofej, jenž zahájil novou

linii a měl další syny, Timofeje a Alexandra. Po otci převzal vládu Alexandr a ten měl, kupodivu, syna Timofeje, který po něm svědomitě vládl snad nejdelší dobu z celé rodové linie. A když už se prostřídalo Timofejů a Alexandrů dost, nastoupil prapraprapraprapravnuke tohoto rodu... Timofej, hrabě z Babuchu, nejproslulejší a nejoblíbenější vládce této babušské provincie posledních let!

Už tolik uznávaných mužů se vystřídalo na trůnu Zlatého dómu, ale tento Timofej byl jiný. Od počátku své vlády chodil často mezi lid a vyslechl každého, kdo měl něco na srdci. Všichni jej milovali a vzhlíželi k němu. A ještě více, když odjel na cestu, z níž si přivezl nevěstu. Krásnou lady Avery z Bílých Skal, královského města Paleoly. Už roky se nestalo, že by se pán Babuchu oženil s někým mimo vybrané kupecké rody, ale Timofej za sebe vždy rozhodoval sám.

Pro lid se stal zamilovaný pár symbolem štěstí a naděje. Nosíval jim k branám dary a květy a lady Avery je na oplátku zvala na vynikající koláče, dorty, rolády a zákusky, které sama pekla.

Byla to dobrá žena, nikdy se nepovyšovala. Poddané brala jako sobě rovné a sama zastala mnoho práce, jen málokdy se nechala obsluhovat. Svou skromností se vkradla do srdcí babušského lidu, a když přišla dlouho očekávaná zpráva, byl lid u vytržení... Lady Avery a Timofej očekávali prvorozeného.

Krásné dny slavného zlatého města náhle zastínil smutek.

Timofej se musel vypravit do bitvy, jež probíhala v dalekých končinách, a lady Avery se s ním loučila v slzách. Každým dnem měl na svět přijít jejich potomek a ona těžce nesla,

že bude manžel tak dlouho mimo domov. Jenže rozkazu od královny z Bílých Skal se nešlo vyhnout, a tak Timofej vyjel vstříc bitvě o vzdálené země, obhájit svůj titul i čest.

S lady Avery zůstala její věrná dvorní dáma Polina, rodačka z Babuchu. Hovořilo se sice o tom, že se sama chtěla stát Timofejovou ženou, nakonec však bez špetky zášti navázala přátelství s lady Avery a svého pána pokorně ujistila, že se o jeho manželku postará, než se z výpravy vrátí.

Avery porodila chlapce. Již dávno předtím se s manželem dohodli, že zaběhlým tradicím učiní konec, a dali mu jméno Ivan. Děťátko bylo zdravé a zlatovlasé stejně jako všichni v rodové linii Timofejů a Avery se velice těšila na návrat manžela, až mu kloučka se vši pýchou náležící matce ukáže.

Přípravy na příjezd pána dómu vrcholily, když se nad Babuch od moře přihnala silná bouře. To, co tenkrát nevzal vichr ze střech, vymetla ze sklepů voda. Když vše ustalo, pohlédl lid k nebi a zažil nevídaný zázrak. Na město se snášely sněhové vločky. Tenkrát poprvé je zahalila celistvá sněhová pokrývka, ale pouze na tu jednu osudovou noc.

V dómu to kypělo životem. Poddaní se pokoušeli před sněhovou smrští zatarasit okenice a vchody, lesknoucí se peřiny bělostné nadílky stále rostly a mráz pronikal do útrob panovnického sídla.

Ustaraná lady Avery náhle zaslechla pláč malého prince. Zděšená a plná strachu vtrhla do dětského pokoje. Otevřeným oknem dovnitř vnikal sníh a dopadal přímo na jeho postýlku. Když chtěla Avery okenice zavřít, místnost ozářil blesk, který vlétl dovnitř, a paní vmžiku padla mrtvá k zemi.

Bouře ustala s neutuchajícím pláčem prince, jenž volal po mamince, ale už se nedočkal její náruče.

Stejně jako smutný a zklamaný Timofej, který se vrátil z boje a milovanou ženu už jen v usedavém žalu pohřbil pod kvetoucí strom v zahradách Zlatého dómu.

Netrvalo dlouho a Polina, dobrá a věrná přítelkyně lady Avery, nabídla smutnému pánovi vlastní rameno k utišení jeho žalu. A jelikož měla sama z předchozího manželství malého synka Alexandra, rychle se zasadila o to, aby se stala novou hraběnkou babušského panství. Svatba byla brzy.

Jenže...

Lid už pohledy k dómu nezvedal. Rána v srdcích po lady Avery se nikdy nezhojila a jejich výčitky směřovaly k tomu, kdo za to podle tohoto vyprávění mohl – princ Ivanovi.

Ani na tvář hraběte Timofeje se už úsměv nevrátil. Padl jen o několik let později v bitvě. Snad s pocitem, že už bez Avery dál žít nedovede, nebo už nechtěl vidět syna, kvůli kterému o svou manželku přišel...

Princi tak byla přisouzena další nešťastná událost.

Polina se stala vládnoucí hraběnkou Babuchu. Zavřela dveře Zlatého dómu, aby nemusela pohlížet na rozlícené tváře lidu, jemuž nyní měla panovat, dokud se trůnu neujmou právoplatný následník.

Brzy se tak zlatá stavba nad hlavami měšťanů stala jen vzpomínkou na roky štěstí a rozkvětu. Na svou hraběnkou, která byla pyšná, hamižná a chovala se k lidem jako k póvlu, raději zapomněli a s ní i na malého prince, uzavřeného někde v hloubi honosných stěn.

1. KAPITOLA

V obrazárně bylo ticho. Postavy na malbách pohlížely před sebe, stejně jako každý den.

Jen stěží by někdo postřehl, že se v jednom z křesel kdosi choulí. Plavé vlasy měl spuštěné přes ramena a v půli zad se mu jemně kroutily. Opíral se o kolena a pohled upínal na obraz před sebou. Tvář měl jasnou a bledou, jako někdo, kdo příliš nechodí na slunce, a v pohledu azurových očí se mu odrážela ušlechtilost. Ta, kterou podědil po své matce.

Ivan sedával před obrazem svých rodičů často. Hleděl na výjev ve zlatém rámu, na dva šťastné novomanžele v bělostných róbách, a sám sebe se ptal, proč nestál za návrat z boje, jenž se svým významem ani nezapsal do historie země. Pocit viny, že matka položila život, aby jej ochránila, byl mnohdy nesnesitelný. Především teď, když dospíval a měl za sebou jen roky samoty.

Kdyby se jeden pečlivěji zaposlouchal, možná by postřehl tiché omluvy, které se už celých šestnáct let denně

opakovaly a putovaly ke vzpomínce na Timofeje a lady Avery, nejmilovanější pány zlatého města.

„Proč si to tenkrát nevzalo raději mě?“ zeptal se mladý princ do ticha.

Věděl, že ho ze smrti matky viní příliš mnoho lidí. Tušil, že jen kvůli němu vyprchala z otce chuť žít. Polina, jeho macecha, mu to připomínala velice často, především proto, aby zabránila tomu, že by se mladík vydal sám mezi lid.

„Ukamenuj tě! Nikdy ti to neodpustí!“

Ivan musel se zatnutými zuby zahnat žal, jenž ho při těchto myšlenkách přepadl. Ještě jednou se na rodiče podíval. Miloval jejich tváře, jejich oděvy vyšívané zlatou nití. Byli dokonalí, ačkoliv na Babuch nevšední. Polina vždy mluvila o tom, že se i v šatu musí odrážet honosnost a bohatství, proto se u tohoto obrazu nejednou pohrdavě vyjádřila, že Ivanovi rodiče vypadají jako prostí měšťané, kteří mají hluboko do kapsy.

Ivan musel poslouchat připomínky a příkazy macechy bez vzpírání. „Mužeš být rád, že se o tebe starám, jinak by tě čekal těžký život!“ připomínala mu.

Popadl zdobený kabátec a nohama vklouzl do těžkých okovaných bot. Rozhlédl se. Obrazárna byla celý jeho život... Na jedné malbě byl zachycený jeho rodný Zlatý dóm se třpytící se kopulí nad rozlehlým městem, na jiné zase veselí chlapíci u vína, na dalších měšťané v krásných šatech, ulice města, útesy nad mořem, přístav i zasněžená krajina...

Ledový dotek zasněžené scenérie mu něčím imponoval, ačkoliv to nedokázal vysvětlit.

Pořád v nočních mřících slyšel křik maminky, viděl, jak padá k zemi, cítil chladný dotek na své tváři. Přitom si to přece nemohl pamatovat.

Všechn ten svět kolem mu byl zapovězený a on žil jen pro to, aby jednoho dne přejal vládu nad městem a zhostil se toho, co mu rodiče odkázali. Proto musel všechno přetrpět.

Hodiny hluboce zaduněly, byl čas oběda. Končila chvíle bolestného přemítání.

„Tak zase zítra, mami a tati.“ Ivan jim poslal vzdušný polibek, a než udělal krok, ještě se na ně otočil. „A nezlobte se na mě, jednou na mě budete hrdí, to vám slibuji.“

Dlažbu v chodbách by mohly rozsvítit sluneční paprsky, které se do dómu draly dlouhými, úzkými okny. Jen stěží však překonaly věčně spuštěné těžké závěsy. Polina nesašela denní světlo, všude muselo vládnout přítmí. Všude, včetně lidských srdcí.

Ivan pohlížel na sloužící stojící po stranách dlouhé chodby, kterou krácel do jídelny. Pozorovali ho s upjatými výrazy. Klaněl se jim, ale ani jeden z nich mu to neopětoval. U dveří se usmál na dva muže, kteří mu obě křídla neochotně rozrazili až přímo před nosem. Obyvatelé dómu se tvářili, že ho nevidí. A ani vidět nechtějí.

Jídelní stůl byl prostřený jen pro tři. Pokrm byl skrytý pod stříbrnou poklicí, jako každý den. Ivan se tiše posadil.

„Lexo?“ Polina seděla v čele a tiskla si na obličej studený obklad. „Jsi to ty?“

„Ivan.“

„Aha.“

Její zklamání bylo tak zřetelné, že by ho ani herci na náměstích nedokázali sehrát lépe. Podívala se na prince, oči měla unavené, pod nimi naběhlé tmavé kruhy. Zrzavé vlasy měla zase jako vrabčí hnízdo. Popadla vysokou sklenici plnou čiré tekutiny a lačně se napila. Pálenka, kterou byla sklenice naplněna, čpěla přes celý stůl, stejně jako sama Polina. Když paní domu zahнала prvotní napětí, ukázala ke dveřím. „Tak tady neseď a běž pro mého syna!“

Ivan nevzdoroval a poslechl. Nedala by mu pokoj, dokud by to neudělal. Poslušně se zvedl, zdvořile se usmál a vypravil se k východu na terasu, který mu dva sloužící otevřeli stejně neochotně jako ti předtím.

Ivan měl svou osvědčenou taktiku, jež na Polinu platila. Být klidný, nenechat si pokazit náladu a poslechnout. Jinak se hraběnka dokázala vznítit, jako kdyby někdo zažehl soudek plný lihu.

Ivan kráčet po chodníku mezi keříky do parku. S jistotou věděl, že jestli se jeho nevlastní bratr Lexa někde schovává, je to u jezera v koruně stromu, kde hlídá vinohrad před špačky.

Ivanovy kurážné kroky však rázem začaly zpomalovat. Když míjel opuštěné západní křídlo Zlatého dómu, vždycy v něm prudce narostla obava, která mu nedovolila volně dýchat. Právě tady kdysi žili jeho rodiče. A s tou strašlivou vánicí v den smrti jeho matky upadla celá tato část dómu v zapomnění. Ivan vždy při cestě kolem těchto zdí zatoužil své rodiče zahlédnout, aspoň malou skulinkou. Hleděl do oken a představoval si maminčin smích, linoucí se do zahrad za doprovodu klavíru. Její bělostná róba se občas

mihla za okenní tabulí, stejně jako její zlaté lokny. Tančili s tatínkem, naplnění radostí a štěstím...

Jeho představu rychle zahnal bouchání roztlučených okenic o zeď a hvízdání průvanu v prázdných místnostech. Měl přísně zakázáno tam vstoupit. Polina už dávno nechala dveře zatlouct prkny, stejně jako všechny ostatní vstupy, aby se nemohl přiblížit k místu, kde se ta strašná událost odehrála.

„Chceš vidět, kde zemřela tvá matka? To bys opravdu chtěl?! To ti nestačí, že tam přišla kvůli tobě?“ ptala se ho macecha vyčítavě, když se tam coby malý chlapec chtěl podívat. Nakonec v něm svou vytrvalostí ubila všechen zbytek odvahy a on si na to jednoduše netroufl.

Ivan přešel palouk a napojil se na cestičku, jež pozvolna vedla pod kopec. Z dálky mohl pozorovat město, které leželo pod dómem. Tolik si přál dostat se mezi měšťany, jít na trh nebo si sednout do stínu k sudu s ubrouskem a poručit si něco dobrého. Ale co víc... Koncertní síň, veliká budova se zářivou střechou přímo v centru města, ho neodolatelně vábila. Všechna ta představení, věhlasné soubory, tanec i krásný zpěv, to vše byl jen nesplnitelný sen. Lóže pro hraběcí rodinu byla roky zavřená a Polina mu jít do města nedovolila ani s doprovodem.

Nechal snění a raději proběhl malým vinohradem, který přiléhal k zahradám Zlatého dómu.

Ivanův nevlastní bratr Alexandr byl o pouhé tři měsíce starší než on. Byl vazoun a v posledních měsících vyrostl do výšky jako dobře zalitý topol. Vlasy měl po matce v barvě ohně. A povahu? To by se snad ani nedalo vylicít, jaký to byl pařez!

Mnohdy to působilo, že Lexa hlídá úrodu vína před kým-koliv živým, mnohdy i před Ivanem samotným. Mušku měl přesnou, byl schopný bezchybně zasáhnout cíl až na úpatí kopce, kde se mladý princ vždy objevil. Ivan si raději obezřetně přiložil ruku k čelu.

„Lexo?!“ Ani vidu, ani slechu. Ivan pohlédl do koruny stromu nad sebou, mezi větvemi se někdo mihl. „Lexo, matka tě volá k obědu.“ Stín se pokusil zalézt hlouběji. „Můžeš mi odpovědět, když už jsem pro tebe přišel?“

„Ivane, padej zpátky a nech mě na pokoji!“

„Krásný den i tobě, bratře.“

„Nejsem tvůj bratr.“

„To je tak milé, taky tě vždy rád vidím.“

„Vypadni, nebo slezu a pomůžu ti!“

„Rád jsem prohodil pár slov. Řeknu, že nemáš hlad!“ I když se Ivan dal na útěk, stejně ho Lexa trefil z praku přímo do temene. „Lexo, také ti přeji hezký den!“

„Zavři zobák!“

Další kamínek kolem prince jen prosvištěl, to už vyběhl travnatý svah zpátky k nádvoří a s výdechem se ohlédl. Vlastně se Lexovi ani nedivil. Polina sice vlastního synka zahrnovala opičí láskou, ale v důsledku dbala jen o skořápku, nikdy ne o duši. S Ivanem nevycházeli, vždy se jeden druhému vyhýbali. Jistotu mohl mít mladý princ jen v jednom, že Lexa nenávidí všechny úplně stejně, bez rozdílu.

„Mami?“

Polina měla čelo položené na stole a vydávala podivné zvuky. Ivan nad ní postával s rukama za zády, ale nevypadala, že se toho dne ještě probere. Ramena se jí mírně zdvihala a dech měla... těžký.

„Prosím vás?“ Komorník se za Ivanem neochotně ohlédl. „Odvedl byste matku do pokoje, aby si odpočala?“

„A vy?“ zamračil se komorník. „Budete chtít obědvat, princí?“

„To je dobré.“

Ivan si vzal svou porci zpod stříbrného poklopu a vydal se na to jediné místo, kde se cítil bezpečně. Tam, kde ho nikdo neodsuzoval ani mu hlasitě neprojevoval nenávist. Stejně jako jeho matka ani Ivan zvláště netoužil po tom, aby mu někdo posluhoval.

Zapřel se o dveře své komnaty, které hned povolily, nohou je za sebou zabouchl a hlasitě si oddechl, jako kdyby mu ze srdce spadl kámen. Odložil tác a pro jistotu ještě zamkl. Jedině tady byl sám sebou a v bezpečí.

Místnost to byla veliká, prostoupená světlem a vybavená tím, co v zámku našel a odpovídalo jeho vkusu. Odrážela jediný kousek osobnosti, jenž k němu skutečně patřil, a on neměl rád, když sem někdo zavítal. Téměř vše tady bylo bílé jako nevěstin závoj. Sošky porcelánových figurek stály jako jeho obecenstvo na všech poličkách, konferenčním stolku i křídle, které měl v rohu komnaty.

Ivan přistoupil ke starému gramofonu. Údajně už ve světě byly i lepší technologie pro přehrávání hudby, a především

ta živá – dole ve městě, ve velkém koncertním sále – ho velmi lákala. Teď však jemně položil jehlu na lesklý kotouč a zavřel oči – jako dirigent před tím, než zahájí celou symfonii. Všechny ty krásné tóny houslí, prozpěvující flétničky i majestátnost žesťů naplnily každý kout pokoje i jeho duše radostí.

Odhodil kabátec na postel a zul si i těžké boty. Tohle princ stejně nosil jen proto, aby nemusel poslouchat Polinu.

Jeho chodidlo se dotklo studené podlahy, ale nezůstalo dlouho v klidu, poskočilo v sílících tónech hudby. Chytil dlouhý závěs, zatočil se do něj a zase jej pustil. Poté závěs zavál s tím, jak Ivan letným pohybem otevřel okno. *À deux bras a demi-plié*, plný dosed za toaletní stolec – teď!

Ivan pobaveně pohlédl na sošku baleríny, kterou měl na stolku u postele. Stála na jedné noze v nadýchané bílé sukýnce. „Leno, Leno, kéž bys to svedla tak dobře jako já, hm?“ promluvil k němé tváři, jež mu od dětství dělala společnost.

Ještě chvíli si princ užíval hudbu a poté se převlékl do lehkého pláště, který mu svědčil mnohem lépe než všechny ty hrubé a těžké hadry, jež pouze drhly na kůži.

Popadl obruč, v níž měl nataženou látku, a vyšil obrys prvního zlatavého květu. Jemně jehlu prostrčil látkou a s dalším pohybem ji nechal, aby se spodní částí látky provlékla sama a skočila mu zase mezi zářící konečky prstů. Nevěděl, odkud to umí, ale při vyšívání, šití, pletení či háčkování se to náramně hodilo. Dnes však nebyl s to při takové činnosti vydržet. Odhodil rozpracované dílo, zapřel

se o opěradlo a zkoumavě pohlédl před sebe. Odtamtud na něj němě civěl jeho odraz.

„Zdravím tě, jak to dneska jde?“

Odras pokrčil rameny a usmál se na něj.

„Říkáš si – zase tančíš a vyšíváš jako holka, Ivane?“

Odras si skousl ret a zatvářil se váhavě. Potom přikývl.

„Úplně tě slyším – že se nestydíš, neměl bys jít na lov nebo trénovat s mečem?“

Odras zavrtěl hlavou, jako že v žádném případě.

„Vždy jsi na mé straně, to mě těší.“

Usmáli se na sebe.

I když se po Ivanovi chtělo, aby každý den strpěl až příliš, na svém já nemínil nic měnit. Už jen z toho důvodu, že v sobě pořád poznával tu, po které hezkou tvář podědil.

Odras v zrcadle princova toaletního stolku byl jeho jediným přítelem. Jeho druhá tvář, jeho chybějící já, jež se mu nikdy nepodařilo najít. Bylo ztracené... Stejně jako on v tomto uzavřeném světě.

Ivan opatrně natáhl prst a dotkl se lesklé plochy zrcadla. Odras stejně tak.

Dlouho se na sebe dívali a princ zase pocítil pouto, které bylo kdesi zpřetrháno. Něco, co mu chybělo, ale nedokázal to rozpoznat. Jako kdyby ho tady pokaždé seděla jen polovina, zatímco ta druhá byla někde jinde.

„Myslíš, že jednou najdu štěstí?“

Odras neodpověděl, protože to sám nevěděl.

„Nebo tady budu uvězněný až do konce svého bytí?“

Povzdechli si oba naráz.

„Mám tebe. Tebe mi nikdo nevezme.“

Ivan se rázem cítil klidnější. Vzal si vyšívání a s povzdechem se dal do práce. Přece jenom už vyšil všechno, co kolem něj v pokoji bylo. Kraje záclon a taky nebesa nad postelí, povlaky na polštáře a peřiny. Ubrus, jenž ležel na stole, dokonce ušil celý sám, stejně jako to, co rád nosil. Svůj nepatrný čarovný um, který u toho používal, si schovával pro sebe. Netušila o něm ani Polina, ani Lexa.

Ivanovi se sice dostalo vzdělání, chodili za ním vyhlášení učitelé a profesori, kteří ho měli naučit všemu, co se na hraběte patří, jenže i od nich se budoucí následník dočkal pouze pohrdání a posměchu. Nikdy mu neodpověděli na otázky a všechno probírali příliš plytce.

Zbývaly mu necelé dva roky, než tohle příkoří skončí. Pak zodpovědně převezme povinnosti vladaře a už mu nikdo nebude moct nic přikazovat nebo snad plánovat život. Musel to jen vydržet. Pro svůj lid. A pro své rodiče, jimž tím chtěl vyjádřit úctu.

Ivan se zahleděl z okna, letní vánek šuměl v listí. Dávno by se rozběhl do dálek, aby už to utrpení nemusel snášet, ale chtěl zachovat rodinnou tradici. Už se přece jen blížil konec.

2. KAPITOLA

O pár dnů později se na konci parku objevil tmavý vůz se čtyřspřežím. Chvátal přímo k dómu a zastavil u zadního vchodu.

Ivan vše pozorně sledoval z obrazárny. Netušil, že očekávají návštěvu. Vtom si všiml Poliny, jak vyběhla ven. Krok měla neobvykle jistý a účes zkročený do drdolu, ozdobnou čelenku na místě.

Z kočáru, který byl plně naložen zavazadly jako při stěhování, vystoupil vysoký muž v dlouhém kabátě, s černými vlasy a úzkým knírkem pod nosem, na každé straně stočeným do špičky. Popadl Polinu prudce za ramena a vtiskl jí polibek na obě tváře. Ivan opatrně ustoupil od okna v momentě, kdy se na něj vysoký muž podíval. Zpřímá a nevrle, jak jen šlo přes jeho husté obočí postřehnout. Pohled se v princí nepříjemně zaklínil, když mu za zády zakašlal sluha. „Princi, slavnostní večeře bude v šest! Vaše matka si přeje, abyste návštěvu uvítal až tam.“

„Děkuji.“

Děkuji, že se mě vůbec někdo optal, zda si může pozvat návštěvu do mého domu, pomyslel si Ivan. Služebný se poklonil a spěšně zmizel.

Večer při nenaplněných dnech přichvátal rychle, princ se ani nenadál a netrpělivě kráčel k jídelně. Chtěl zjistit, kdo je ten podivín se zlým pohledem. Měl dojem, že ve vlastním domě do toho pořád má co mluvit.

Služební opět čekali do poslední chvíle, než mu otevřeli dveře do jídelny.

„Vy se na mě zlobíte?“ zeptal se Ivan komorníka rozčileně.

Ten na něj zůstal celý zcepenělý koukat. „Ne, princi, to bych si nedovolil.“

„Měl jsem jen takový dojem.“

„Omlouvám se,“ chytil se komorník za hrud' a poklonil se, ale když Ivan uhnul pohledem, zase měl ten vyčítavý kukuč zpátky.

„Tak já vám teda taky,“ zašeptal princ a vešel do místnosti. Komorníkova zafunění, které mu ještě vztekle poslal do zad, nedbal.

Polina se hned svižně zvedla, muž v tmavém seděl k Ivanovi zády.

„Ivane, jestli dovolíš?“ Hlas měla Polina napnutý jako vlnu mezi jehlicemi při pletení. „Pokloň se našemu hostovi!“

Ivan byl princ, a přesto se měl klanět cizímu muži? Když se v jeho pohledu objevil vzdor, vykulila Polina oči a vystrčila bradu. Raději se zase podrobil jejím požadavkům a ohnul se v pase, než aby jí čelil.

Teprve v tu chvíli se muž spokojeně ohlédl. Čekal bez jediného slova, aby nechal prince v předklonu co nejdéle. Pak vstal a rukou mu pokynul, aby se narovnal. Poprvé pohlédl Ivanovi do očí. Princ zjistil, že ten muž má ve tváři cosi temného, zlověstného, až škodolibého.

Muž se pod knírem nuceně zašklebil, zřejmě to měl být úsměv, a popadl Ivana za ramena. Vetknul mu polibek na obě tváře. „Tak tady ho máme, mladého pana hraběte!“

„Těší mě.“ Ivan ho zmateně pozoroval.

„To je můj bratr, Ivane,“ řekla Polina a sevřela muže do náruče, „Maxim.“

Ivan přikývl a pokusil se opětovat neupřímny úsměv před sebou.

„Čekal jsem jen, že bude Timofejův synek krapet větší, možná mužnější.“ Maxim se pobaveně ohlédl na svou sestru. „Prostě chlapák!“ Zasmáli se oba tak silně, jak zoufale se před nimi v tu chvíli Ivan cítil. Maxim ho šťouchl do břicha a princovo překvapené vyjeknutí ještě podnítilo jeho pobavení.

„Počkej, až uvidíš Lexu, Maxime, to je teprve odraz zdejších vládců!“ Polina zaťala pěst a rukou naznačila, že její vlastní krev je ten očekávaný silák. Poté se obrátila na Ivana a dodala: „Maxim zastane v dómu pozici nového velehága.“

Ivan se nadechl, aby to komentoval, ale to už ho Maxim chytil za bradu. Hleděl na něj tvrdě, s jistým výsměchem. „Doufám, že je ti to po libosti, chlapče!“ Princ nechápal, proč má Maxim nutkání mluvit tak, aby ho slyšeli až na nebesích.

„Lexo!“ Polina se nadšeně rozběhla ke vchodu a princ byl rychle zapomenut. Hned se dotčeně chytil za bolavou bradu. Mlčky sledoval nevlastního bratra, jak se mihl pod vstupním obloukem, div o něj nezavadil ryšavým účesem, který podědil po své matce.

„To je chlap! Teda, to je!“ liboval si Maxim, zatímco Lexa ho sledoval svým typickým pohledem. Opovržení z něj prýštilo na míle daleko.

„Říkala jsi, že se máme najíst, matko, tak pojďme!“ rozkázal Lexa a vydal se ke stolu.

Zasedali s Ivanem pravidelně naproti sobě, ale ani dnes, jako už tolikrát, se na něj Lexa ani jednou nepodíval. Jen otráveně naslouchal pochlebovačným lichotkám ze strany matky i strýce.

„Maxim bude sídlit v Orákulu, je už stejně dlouho opuštěné!“ radostně sdělovala Polina s rukou na Lexově rameni, jenž se o to rychleji pokoušel vyprázdnit talíř před sebou.

„To je přece domov Sibyly.“ Ivanova námitka zněla sebejistě. Věděl, že mocný nástroj nad jeho městem nikomu jinému nepřísluší.

„Co to má být?“ sykl Maxim na svou sestru. „Co si to dovoluje?!“

„Sibyla zde již léta nežije, proto Orákulum převezme Maxim,“ oznámila Polina panovačně, „už jsem rozhodla!“

„Je to jedna z největších čarodějek našeho věku, nemůžete jí vzít vynález, který sama uvedla do chodu! Je to mocná magická zbraň!“

„Mlč, Ivane!“

„Jako princ snad mohu zasáhnout do výběru dvorního velemága, mamí?!“

Polina se znepokojeně podívala na Maxima. Ten si rázem vzal slovo: „Necháváš si do toho mluvit, Polino? Od takového zženštilého klacka, o kterém všichni vědí, že není normální? Vlastně hned na první pohled?!“

Ivan odhodil vidličku a vstal. Když rozrušeně spěchal z místnosti, postřehl, že i Lexovo pravidelné tukaní o talíř ustalo.

„Kam si myslíš, že jdeš?!“ zaslechl ještě hlas nevlastní matky. Proběhl tajnou chodbičkou a v pokoji za sebou zamkl. Opřený o dveře chvíli koukal před sebe. Spěšně prošel kolem gramofonu, minul balerínu a sedl si před zrcadlo.

Protřel si oči a pomalu vzhlédl. Odraz se na něj díval s tím největším pochopením, i on měl zarudlé zraky.

„Nebřeč, už nejsme malé cácorý, ne?“ Ivan se lítostivě zasmál vlastnímu vtipu a pokusil se slzy schovat do rukávu, jako už tolikrát. „Potřebuji tě mít vedle sebe! Chci, abys tady byl se mnou!“

Odpovědí mu byl jen tichý pohled, dočista stejný jako ten jeho.

„Je mi tady hrozně! Je mi smutno, nemám nikoho... nikoho!“

V tu chvíli se stalo něco, co Ivan vskutku nečekal. Ozvalo se zaklepaní.

S úlekem se ohlédl, kdo mu co chce. Přišel mu snad Maxim říct něco o jeho nepovedené maličkosti až sem, na práh jeho svatyně?!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Druhá tvář.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.